

Sygn. akt VIII GC 91/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Protokolant: Jarosław Bogdański

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w P.

przeciwko T. B. (1), B. Ł., K. K. (1) i J. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) solidarnie na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej w P. kwotę 41.286,49 zł (czterdziestu jeden tysięcy dwustu osiemdziesięciu sześciu złotych czterdziestu dziewięciu groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie, w tym wobec pozwanego J. K. w całości;

III. pozostawia referendarzowi sądowemu szczegółowe wyliczenie kosztów procesu i ich stosunkowe rozdzielanie z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik postępowania, przy założeniu, że pozwany J. K. wygrał sprawę w całości, natomiast powódka w stosunku do niego przegrała sprawę w całości; pozwani T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) wygrali w 46%, a powódka wygrała w stosunku do nich w 54%.

Sygn. akt VIII GC 91/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka akcyjna w P. wniosła dnia 21 października 2015 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko zobowiązanym solidarnie wspólnikom spółki cywilnej (...), B. Ł., K. K. (1) i J. K., domagając się zapłaty kwoty 76.728,24 zł z odsetkami ustawowymi licznymi od dnia 22 października 2015 r. do dnia zapłaty z tytułu należności za sprzedaż energii elektrycznej. Na poparcie swojego roszczenia powódka przedłożyła zawartą ze wspólnikami spółki cywilnej umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji, a także wystawiane w okresie od dnia 28 lutego 2013 r. do dnia 7 maja 2014 r. faktury i noty odsetkowe. Powódka podniosła też, że prawidłowo wykonała łączącą ją z pozwanymi umowę sprzedającą i dostarczającą im energię elektryczną.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie dnia 6 listopada 2015 r. w sprawie VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaś pozwani wnieśli sprzeciwy.

Strona powodowa odniosła się do sprzeciwów strony pozwanej pismem procesowym z dnia 25 marca 2016 r., w którym podtrzymała swoje stanowisko, a także sprecyzowała, że domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pozwani złożyli pisma procesowe, w których podnieśli zarzut przedawnienia części roszczeń powódki o zapłatę następujących kwot: 2.368 zł (wymagalne 20 marca 2013 r.), 2.000 zł (wymagalne 20 czerwca 2013 r.), 5.000 zł (wymagalne 21 sierpnia 2013 r.), 6.899,14 zł (wymagalne 21 sierpnia 2013 r.), 7.166,37 zł (wymagalne 20 września 2013 r.) oraz 6.221,39 zł (wymagalne 21 października 2013 r.). Podnosili ponadto, że faktura nie stanowi dowodu wykonania umowy, zaś powódka nie wykazała, że umowa została przez nią wykonana, nadto zaś nie przedstawiła wyników pomiarów licznika prądu za okres, za który domaga się zapłaty, lecz za okres do dnia 22 listopada 2011 r. Wskazywali też, że faktury nigdy nie zostały im doręczone. Z kolei pozwany J. K. podniósł dodatkowo zarzut braku legitymacji biernej po swojej stronie, albowiem nie łączyła go z powódką żadna umowa ani inny stosunek obligacyjny.

Do stanowiska strony pozwanej powódka odniosła się w piśmie przygotowawczym z dnia 16 maja 2016 r., w którym wskazała, że dołączyła do akt sprawy odpis karty odczytów do końca 2012 r., zaś po tej dacie odczytów dokonywano zdalnie poprzez urządzenie kontrolno-pomiarowe i przekazywano dane bezpośrednio do (...) sp. z o.o. Nadto podniosła, że lokal pod nazwą Klub (...) prowadzony był przez pozwanych do marca 2014 r., a obecnie w tej lokalizacji funkcjonują inne przedsięwzięcia pozwanych. W okresie tym żaden inny podmiot nie był sprzedawcą obsługującym ten punkt odbioru energii, skoro zaś w miejscu tym prowadzony był klub, to musiał pobierać energię. Ponadto strona powodowa podniosła, iż pozwani jedynie przeczą, nie przedstawiają zaś dowodów na zaistnienie faktów niweczających. Ponadto powódka zawnioskowała o dopuszczenie dowodu z zeznań przedstawiciela (...) sp. z o.o. na okoliczność prawidłowości odczytów zużycia energii (nie podając jednak danych osobowych i adresowych tej osoby), a także o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego z pytaniem, czy pozwani wspólnicy spółki cywilnej rozliczyli w kosztach prowadzonej działalności koszt energii elektrycznej dla lokalu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w P. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży energii elektrycznej.

Fakt niesporny.

T. B. (1) i Z. R. zawarli dnia 15 marca 2000 r. umowę spółki cywilnej. W treści umowy wskazano, że została zawarta stosownie do postanowień art. 860 i nast. k.c. (§ 1 umowy). Wskazano również, że celem spółki jest prowadzenie działalności handlowej, gastronomicznej i hotelarskiej (§ 2), zaś w jej § 5 zapisano, że wspólnicy powierzają prowadzenie spraw spółki wszystkim wspólnikom łącznie, przy czym każdy ze wspólników może samodzielnie prowadzić sprawy nie przekraczające zakresu zwykłych czynności spółki – w przypadku sprzeciwienia się przez wspólnika wymagana jest uchwała wspólników, zaś zobowiązania lub wydatki przewyższające kwotę 100.000 zł nie należą do zakresu zwykłych czynności spółki. Stosownie do § 6 umowy w sprawach przekraczających zwykły zakres czynności spółki wymagana jest jednomyślna uchwała wspólników.

Aneks nr (...) z dnia 15 stycznia 2006 r. zmieniono nazwę spółki na (...) s.c. T. B., R. S..

Z kolei dnia 1 września 2011 r. dotychczasowi wspólnicy w osobach : B. Ł., T. B. (1), K. K. (1) i R. S. (2) zawarli aneks nr (...) do umowy spółki cywilnej zawartej w dniu 15 marca 2000 r., w którego § 1 wskazano, że wspólnicy zgodnie oświadczają, że z dniem 1 września 2011 r. ze spółki występuje R. S. (2).

Aneks podpisali wspólnicy pozostający w spółce: B. Ł., T. B. (1), K. K. (1) oraz wspólnik występujący : R. S. (2).

Dowody: umowa spółki cywilnej z 15.03.2000 r. z aneksami nr (...) (k. 84-85, 86, 88).

(...) spółki cywilnej prowadzili restaurację w S., pod nazwą (...), przy ulicy (...) X 9 lok. 15.

Fakt niesporny.

T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) w Centralnej Ewidencji i (...) Działalności Gospodarczej (dalej zwanej (...)) jako jedno z miejsc prowadzenia działalności gospodarczej wskazali adres: „ul. (...) X 9 lok. 15, (...)-(...) S.". T. B. (1), B. Ł. i J. K. prowadzą również działalność gospodarczą w spółce, której REGON to (...), zaś NIP to (...).

Zgodnie z wydrukiem z bazy internetowej REGON na dzień 31 marca 2015 r. (...) S.C. ma REGON (...) i NIP (...), zaś współnicy tej spółki to: B. Ł., K. K. (1) i T. B. (1).

Dowody: wydruk z Bazy Internetowej REGON z 31.03.2015 r. (k. 53-54);

wydruk z (...) T. B. (1) z 25.03.2016 r. (k. 153-154);

wydruk z (...) B. Ł. z 25.03.2016 r. (k. 155-156);

wydruk z (...) K. K. (1) z 25.03.2016 r. (k. 159-160);

wydruk z (...) J. K. z 31.03.2015 r. (k. 161-162);

wydruk z (...) T. B. (1) z 31.03.2015 r. (k. 163-164);

wydruk z (...) B. Ł. z 31.03.2015 r. (k. 165-166).

J. K. prowadzi, według (...) (wydruk na dzień 31 marca 2015 r.), działalność gospodarczą przede wszystkim w zakresie wynajmu i zarządzania nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi.

Dowód: wydruk z (...) J. K. z 31.03.2015 r. (k. 161-162).

Dnia 26 września 2006 r. zawarto umowę nr (...) między T. B. (1) i R. S. (2) – współnikami spółki cywilnej (...) – a (...) S.A.

Na podstawie tej umowy (...) S.A. jako sprzedawca zobowiązała się w okresie obowiązywania umowy dostarczać odbiorcy (...) energię do : „ul. (...), (...)-(...) S.”, lokalu o charakterze: „Lokale niemieszkalne – (...), zwanego w umowie obiektem. Z kolei odbiorca zobowiązał się do zakupu i odbioru energii w obiekcie. W § 3 wskazano, że odbiorca zaliczany jest do grupy taryfowej (...), zaś miejscem dostarczenia energii (stosownie do § 4) są zaciski prądowe na wyjściu od zabezpieczeń głównych w złączu w kierunku instalacji odbiorców. Układ pomiarowo-rozliczeniowy był z kolei zainstalowany w klatce schodowej (§ 5).

Zgodnie z § 9 ust. 1 rozliczenia między stronami miały następować na podstawie odczytów układu pomiarowo-rozliczeniowego i zgodnie z postanowieniami taryfy.

Z kolei stosownie do § 9 ust. 4 odbiorca był zobowiązany do zapłaty należności za pobraną energię dostarczoną przez sprzedawcę na podstawie otrzymywanych faktur VAT w terminach w nich określonych, z tym, że termin zapłaty określony w fakturze nie będzie krótszy niż 10 dni od dnia jej wystawienia.

W § 9 ust. 6 wskazano, że zmiana przepisów taryfowych, cen i opłat oraz cyklu rozliczeniowego nie wymaga aktualizacji umowy.

Zgodnie z § 9 ust. 9 wniesienie reklamacji nie zwalania odbiorcy od obowiązku terminowej zapłaty należności w wysokości określonej na fakturze za dostarczoną energię oraz innych należności związanych z dostarczaniem energii, z kolei stosownie do § 9 ust. 10 w przypadku powstania w wyniku rozliczeń nadpłaty, zostanie ona zaksięgowana na poczet przyszłych należności, o ile odbiorca nie zażąda jej zwrotu.

Stosownie do § 11 sprzedawcy przyznano uprawnienie do korygowania rozliczeń i wystawionych faktur, przy czym sprzedawca miał dokonywać korekty uprzednio wystawionych faktur w szczególności w przypadku: stwierdzenia nieprawidłowości w zainstalowaniu lub działaniu układu pomiarowo-rozliczeniowego, przyjęcia do rozliczeń błędnych

odczytów wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego, przyjęcia do rozliczeń cen i stawek opłat innych niż określone dla grupy taryfowej, w której powinien rozliczany być odbiorca.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Dowód: umowa nr (...) z 26.09.2006 r. (k. 78-81).

W dniu 28 lutego 2013 r. (...) S.A. wystawiła fakturę (...).

Z rachunku bankowego (...) s.c. K. K., B. B.-Ł. dokonywano w okresie od dnia 3 lipca 2013 r. do dnia 3 grudnia 2013 r. następujących płatności na rzecz (...) S.A., w tytule płatności wskazując : WO- (...).

- dnia 3.07.2013 r. kwoty 2.368,66 zł;
- dnia 15.07.2013 r. kwoty 2.000 zł;
- dnia 3.12.2013 r. kwoty 2.000 zł.

Dowody: potwierdzenie transakcji z 3.07.2013 r. (k. 69);

potwierdzenie transakcji z 15.07.2013 r. (k. 70);

potwierdzenie transakcji z 29.11.2013 r. (k. 72).

W okresie od dnia 31 maja 2013 r. do dnia 7 maja 2014 r. (...) S.A. wystawiła następujące faktury, jako nabywcę wskazując (...) s.c. T. B., R. S.”:

- WO- (...) na kwotę 6.140,74 zł za maj 2013 r. płatną dnia 20.06.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.500,18 zł za czerwiec 2013 r. płatną dnia 22.07.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.899,14 zł za lipiec 2013 r. płatną dnia 21.08.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 7.166,37 zł za sierpień 2013 r. płatną dnia 20.09.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.221,39 zł za wrzesień 2013 r. płatną dnia 21.10.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.377,46 zł za październik 2013 r. płatną dnia 20.11.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.380,81 zł za listopad 2013 r. płatną dnia 20.12.2013 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.077,00 zł za grudzień 2013 r. płatną dnia 20.01.2014 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.329,89 zł za styczeń 2014 r. płatną dnia 20.02.2014 r.;
- WO- (...) na kwotę 6.169,27 zł za luty 2014 r. płatną dnia 10.04.2014 r.;
- WO- (...) na kwotę 3.507,76 zł za marzec 2014 r. płatną dnia 15.05.2014 r.;
- WO- (...) na kwotę 222,91 zł za część kwietnia 2014 r. (do 3 kwietnia), płatną dnia 20 maja 2014 r.

(...) S.A. w okresie tym wystawiła także następujące noty odsetkowe:

- (...) na kwotę 307,79 zł, dotyczącą faktury (...), płatną dnia 20.12.2013 r.;
- (...) na kwotę 395,53 zł, dotyczącą faktury (...), płatną dnia 27.01.2014 r.;

- (...) na kwotę 429,46 zł, dotyczącą faktury (...), płatną dnia 28.03.2014 r.

Faktury wystawiane za energię obejmują należności wyliczone wg wskazań liczników, ponadto: opłaty stałe za usługi dystrybucyjne, opłaty dystrybucyjne zmienne, rozliczenie energii biernej, opłaty abonamentowe.

Dowody: faktura (...) (k. 75);

faktura (...) (k. 76);

faktura (...) (k. 77);

faktura (...) (k. 74);

faktura (...) (k. 73);

faktura (...) (k. 55);

faktura (...) (k. 57);

faktura (...) (k. 60);

faktura (...) (k. 59);

faktura (...) (k. 62);

faktura (...) (k. 63);

faktura (...) (k. 64);

nota odsetkowa nr (...) (k. 56);

nota odsetkowa nr (...) (k. 58);

nota odsetkowa nr (...) (k. 61);

szczegółowy wykaz niezapłaconych należności (k. 83).

Faktury wystawiane były przez (...) S.A. w oparciu o karty odczytowe do końca grudnia 2012 r. Po tej dacie faktury były oparte na odczytach zdalnych, co oznacza, że elektroniczne urządzenie kontrolno-pomiarowe przekazywało bezpośrednio dane o zużyciu energii do (...) sp. z o.o.

Fakt uznany za przyznany – art. 230 k.p.c.

Z rachunku bankowego (...) s.c. K. K., B. B.-Ł. dokonano na rzecz (...) S.A. dnia 29.11.2013 r. płatności kwoty 1.000 zł z tytułu faktury (...).

Dowód: potwierdzenie transakcji z 3.12.2013 r. (k. 71).

Pismem z dnia 15 listopada 2013 r. (...) S.A. wezwała (...) s.c. T. B., R. S. do zapłaty należności za energię elektryczną i świadczenie usług dystrybucji w kwocie 43.796,30 zł z tytułu należności za energię elektryczną i świadczenie usługi dystrybucji, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

W piśmie z dnia 17 grudnia 2013 r. (...) S.A., w odpowiedzi na pismo (...) spółki (...), którzy opowiedzieli na wcześniejsze wezwanie do zapłaty proponując harmonogram spłat, zaproponowała własny harmonogram spłaty kwoty 47.173,76 zł w czterech ratach.

Do pisma (...) S.A. załączyła wykaz należności płatnika (...) za okres od lutego 2013 r. do listopada 2013 r., według którego odbiorca energii powinien był zapłacić kwotę 64.496,86 zł, podczas gdy zapłacił 10.634,50 zł, w związku z czym do zapłaty pozostaje kwota 53.554,57 zł z tytułu energii elektrycznej oraz 307,79 zł z tytułu not odsetkowych.

Dowody: wezwanie do zapłaty z 15.11.2013 r. (k. 67-68);

pismo z 17.12.2013 r. (k. 65);

należności płatnika nr (...) na dzień 17.12.2013 r. (k. 66).

Pismem z dnia 19 stycznia 2015 r. (...) sp. z o.o. w W. działając w imieniu (...) S.A. wezwała (...) s.c. T. B., R. S. do zapłaty kwoty 64.720,66 zł z tytułu należności głównej wraz z odsetkami w kwocie 1.132,78 zł za przekroczenie terminu płatności według wystawionych not odsetkowych, nadto poinformowała, że do zaległości tej należy doliczyć odsetki ustawowe za okres od dnia wymagalności wskazanego na fakturze do dnia zapłaty, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 26 stycznia 2015 r.

Do pisma załączyła szczegółowy wykaz niezapłaconych należności wskazując, iż domaga się zapłaty następujących kwot na podstawie następujących dokumentów:

- 2.368,66 zł z faktury (...);
- 2.000,00 zł z faktury (...);
- 5.000,00 zł z faktury (...);
- 6.899,14 zł z faktury (...);
- 7.166,37 zł z faktury (...);
- 6.221,39 zł z faktury (...);
- 6.377,46 zł z faktury (...);
- 6.380,81 zł z faktury (...);
- 307,79 zł z noty odsetkowej (...);
- 6.077,00 zł z faktury (...);
- 395,53 zł z noty odsetkowej (...);
- 6.329,89 zł z faktury (...);
- 429,46 zł z noty odsetkowej (...);
- 6.169,27 zł z faktury (...);
- 3.507,76 zł z faktury (...);
- 222,91 zł z faktury (...).

Dowody: pismo z 19.01.2015 r. (k. 82);

szczegółowy wykaz niezapłaconych należności (k. 83).

Lokal (...) przy deptaku B. X 9 w S. został zamknięty z dniem 9 marca 2014 r.

Fakt uznany za przyznany – art. 230 k.p.c.

Na stronie internetowej (...) zamieszczono informację, że (...) zostaje zamknięty od dnia 9 marca 2014 r., w lokalu będzie prowadzony remont.

Dowód: wydruk strony (...) z 25.03.2016 r. (k. 152).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione wobec pozwanych solidarnie T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1), natomiast w stosunku do pozwanego J. K. okazało się niezasadne w całości.

Powódka w niniejszej sprawie dochodziła należności z tytułu umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług jej dystrybucji. Podstawę prawną roszczenia dochodzonego pozwem stanowił zatem art. 535 w zw. z art. 555 k.c. Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę, zgodnie zaś z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu.

Z kolei stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania i przyłączania, w pierwszej kolejności, instalacji odnawialnego źródła energii, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci lub przyłączenia w pierwszej kolejności instalacji odnawialnego źródła energii, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy.

Strony skonkretyzowały swoje uprawnienia i obowiązki w zawartej w formie pisemnej umowie nr (...), na podstawie której pozwana jako sprzedawca zobowiązała się w okresie obowiązywania umowy (która została zawarta na czas nieokreślony) dostarczać i sprzedawać odbiorcy – pozwanym współnikom spółki cywilnej (...) (jako odbiorcy) energię elektryczną do prowadzonego przez nich lokalu gastronomiczno-rozrywkowego (...) w S. przy ul. (...) X, a z kolei odbiorcy zobowiązani byli do odbioru i zakupu energii elektrycznej w obiekcie. Strony umówiły się przy tym, że zapłata za energię elektryczną będzie dokonywana przez odbiorcę w oparciu o faktury VAT.

Podkreślić przy tym należy, iż strony umowy nr (...) w ten sposób ukształtowały treść łączącego je stosunku prawnego (w granicach swobody określonej art. 353¹ k.c.), że odbiorca zobowiązany był uiścić należność wskazaną w fakturze niezależnie od tego, czy zgadzał się ze wskazaną w niej kwotą, czy nie. Natomiast jeżeli uważał, że wysokość należności powódki została naliczona w fakturze VAT nieprawidłowo, wówczas mógł wnieść reklamację. W przypadku jej uwzględnienia po stronie odbiorcy powstawałaby nadpłata, która albo zaliczana byłaby na poczet przyszłych należności, albo – na żądanie odbiorcy – zwracana (§ 9 ust. 4 oraz § 9 ust. 9 i 10).

Przesłankami prowadzącymi do uwzględnienia roszczenia dochodzonego przez powódkę wobec pozwanych było zatem po pierwsze wykazanie, że współnicy spółki cywilnej zawarli z powódką umowę sprzedaży energii elektrycznej, po drugie - że powódka dostarczała do lokalu należącego do spółki cywilnej, w skład której wchodziłi pozwani, energię elektryczną w okresie objętym sporem, a po trzecie, że powódka wystawiła pozwanym z tego tytułu faktury VAT. W

zakresie tych trzech przesłanek to na powódce spoczywał przy tym ciężar dowodu, stosownie do art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c.

Powódka w niniejszym procesie domaga się należności za energię dostarczoną w 2013 i 2014 r.

Okoliczność, że powódkę i pozwanych T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) łączyła w owym czasie umowa sprzedaży i dostawy energii elektrycznej nr (...) była w zasadzie niesporna, albowiem wskazani pozwani nie kwestionowali tego faktu (w przeciwieństwie do pozwanego J. K., który jako jedyny podniósł zarzut braku legitymacji biernej po swojej stronie).

Ponadto powódka załączyła do akt umowę z 26 września 2006 r. zawartą ze współnikami spółki cywilnej (...), co więcej zaoferowała dowód w postaci umowy spółki cywilnej z dnia 15 marca 2000 r. oraz aneksów do umowy nr (...), z których pierwszy dotyczył zmiany firmy, pod którą prowadzona była działalność gospodarcza współników na (...) (wówczas T. B. (1) i R. S. (2)), zaś drugi dotyczył wystąpienia ze spółki współnika R. S. (2) (stosownie do art. 869 § 1 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli spółka została zawarta na czas nieoznaczony, każdy współnik może z niej wystąpić wypowiadając swój udział na trzy miesiące naprzód na koniec roku obrachunkowego). Aneks nr (...) został podpisany przez pozostających w spółce współników w osobach T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1). Nadto współnicy ci wskazani zostali również jako współnicy spółki cywilnej w rejestrze REGON.

Odpowiedzialność solidarna współników spółki cywilnej powstaje z kolei z w związku z art. 864 k.c., zgodnie z którym za zobowiązania spółki współnicy odpowiedzialni są solidarnie.

Z powyższego wynika, że skoro spółka cywilna zaciągnęła zobowiązanie zawierając z powódką umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji, to współnicy spółki cywilnej, pozostający w spółce w dacie świadczenia tych usług, odpowiadają solidarnie za spełnienie świadczenia pieniężnego na rzecz powódki. Tym samym wykazane zostało, że pozwani T. B. (1), B. Ł., K. K. (1) odpowiadają za zapłatę należności za energię elektryczną dostarczoną do lokalu przy ulicy (...) X 9 w S. w roku 2012 i 2013.

Powódka nie sprostала z kolei spoczywającemu na niej na podstawie art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężarowi dowodu w zakresie wskazanej przesłanki co do pozwanego J. K.. Pozwany ten podniósł zarzut braku legitymacji biernej po jego stronie, co wywodził z faktu, iż z powódką nie łączył go żaden stosunek obligacyjny.

Zaznaczyć trzeba, że powódka w tym zakresie powołała się jedynie na wydruki z (...) oraz REGON, według których pozwany J. K. miał prowadzić działalność gospodarczą m.in. w spółce o nr REGON i NIP takim, jak spółka pozwanych T. B. (1) i B. Ł.. Tym niemniej w dowodach tych pojawiła się istotna sprzeczność, która sprawiła, że były one niewystarczające, aby uznać, że pozwany J. K. jest współnikiem spółki cywilnej odpowiadającym solidarnie z pozwanymi T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1). Zarówno bowiem wydruk z bazy REGON (karta 53) jak i wydruki z (...) pozwanych J. K. (karta 161), T. B. (1) (karta 163) i B. Ł. (karta 165) datowane były na ten sam dzień: 31 marca 2015 r. Tymczasem według wydruku z bazy REGON współnikami spółki cywilnej (...) byli wówczas tylko T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1), w bazie REGON nie widniał natomiast J. K.. Co więcej widniejący w bazie REGON pozwani nie kwestionowali tego, że byli wówczas współnikami spółki cywilnej, jak również tego, że w niniejszym procesie przysługuje im legitymacja bierna do występowania po stronie pozwanej – obronę swoją opierali natomiast na zarzucie przedawnienia oraz na zarzucie merytorycznego niewykazania przez powódkę roszczenia. Wobec wskazanych niejasności należało zatem uznać, że powódka nie sprostала ciężarowi dowodu w zakresie wykazania, iż pozwany J. K. pozostawał współnikiem spółki cywilnej w latach 2013 - 2014, w szczególności z tego powodu, że nie przedstawiła np. pozostałych aneksów do umowy spółki cywilnej – bądź też nie zawnioskowała o zobowiązanie do tego pozwanych pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. – co pozwoliłoby na przesłedzenie w czasie zmian stron umowy spółki cywilnej (...).

W związku z powyższym powództwo w stosunku do pozwanego J. K. należało oddalić w całości.

Z uwagi na to w dalszej części rozważań przedstawione zostaną uwagi odnoszące się tylko do roszczenia powódki wobec pozostałych pozwanych solidarnie, tj. T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1).

W zakresie kolejnych z wyodrębnionych na wstępie przesłanek zasadności roszczenia powódki należy wskazać, iż strony – jak już zaznaczono we wcześniejszej części rozważań – w § 9 ust. 9 i § 9 ust. 10 umowy nr (...), działając w granicach swobody kształtowania treści stosunku prawnego stosownie do art. 353¹ k.c. postanowiły, że odbiorca (pозwani), mają uiszczyć kwotę wskazaną w wystawionej im przez powódkę fakturze VAT we wskazanym w niej terminie, zaś w przypadku nieprawidłowości w tym zakresie mogą wnieść reklamację. Tym niemniej wniesienie reklamacji nie zwalniało ich z terminowego uiszczenia kwoty wskazanej w zakwestionowanej fakturze. Takie ukształtowanie przez strony treści łączącego ich stosunku powoduje, że to pozwani powinni wykazać, że po pierwsze wystąpiły nieprawidłowości w wystawianych przez powódkę fakturach VAT dotyczące opłat naliczanych wg wskazań liczników, po drugie - że pozwani składali w tym temacie powódce reklamacje. Pozwani jednak nie tylko nie przedstawili dowodów, które wskazywałyby, że takie zdarzenie miały miejsce, ale nawet nie podnieśli twierdzeń w tym zakresie.

Ponadto nie zasługiwały na podzielenie podnoszone przez pozwanych okoliczności, iż faktury VAT w ogóle nie były im przez powódkę doręczane. Abstrahując bowiem od kwestii wykazania przez powódkę dat doręczenia faktur (o czym będzie mowa w dalszej części rozważań) wskazać należy, iż oczywiście sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest założenie, że powódka – prowadząc profesjonalną działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży energii elektrycznej i będąc spółką notowaną na giełdzie – przez okres półtora roku nie wystawiała i nie doręczała faktur VAT za sprzedawaną energię swojemu kontrahentowi (pomimo tego, iż pozwani nie twierdzą, ażeby wcześniej nie doręczała faktur), jak również, że pozwani, którzy wiedzieli, iż zobowiązani są do uiszczania opłat za energię elektryczną, nie zainteresowali się przez ten okres brakiem doręczeń faktur.

Należy mieć przy tym na uwadze, iż przedstawione przez powódkę dowody w postaci potwierdzeń transakcji przelewu z rachunku bankowego pozwanych wyraźnie wskazują, że pozwani wcześniej płacili, choć niekiedy w ratach, za wystawiane im faktury, jak również wobec przesyłanych im wezwań do zapłaty wnioskowali o rozłożenie płatności na raty – na co pośrednio wskazuje dowód w postaci pisma z dnia 17 grudnia 2013 r., które nawiązuje do wcześniejszego pisma pozwanych odnoszącego się do rozłożenia płatności za energię elektryczną na raty. Pozwani nie wypowiedzieli się przy tym co do tego dokumentu, w związku z czym również należało uznać, iż fakt ten jest przez nich przyznany.

Pomimo zatem tego, iż pozwani kwestionowali, że sporne faktury w ogóle zostały im doręczone, to jednak ich stanowisko nie zasługiwało na poparcie. O ile bowiem powódka rzeczywiście nie wykazała, w jakiej dacie dokonała doręczenia faktur – co znalazło wyraz w rozstrzygnięciu Sądu w zakresie żądanych przez nią odsetek – o tyle należało domniemywać, iż faktury te jednak zostały pozwany doręczone. Okoliczności sprawy (w tym m.in. to, iż pozwani - zobowiązani do płacenia za energię elektryczną - nawet nie twierdzili, ażeby jakimikolwiek pismami zwracali się do powódki o nadesłanie faktur, które rzekomo miały im nie być doręczane) w połączeniu z zasadami doświadczenia życiowego wskazują na to, iż faktury te były im doręczane przez powódkę, jednakże w niewykazanych przez powódkę w niniejszym procesie datach.

Zaznaczenia wymaga również, iż pozwani nie przedstawili również żadnych twierdzeń ani dowodów co do tego, że czy to rozwiązali umowę nr (...) z powódką, czy też kupowali energię elektryczną od innego podmiotu. Biorąc zaś pod uwagę, iż bez wątplenia pozwani prowadzili do 9 marca 2014 r. lokal pod nazwą (...) i tym samym koniecznie musieli korzystać z energii elektrycznej, domniemywać należy, że korzystali z energii dostarczanej i sprzedawanej im przez powódkę co najmniej do dnia 9 marca 2014 r.

W oparciu o powyższe rozważania przyjąć trzeba, że po stronie pozwanych powstała odpowiedzialność za zapłatę należności z wystawionych przez powódkę faktur VAT. Obowiązek taki powstawał z mocy umowy na podstawie otrzymywanych faktur VAT (§ 9 ust. 4 umowy), przy czym nawet wniesienie reklamacji co do wysokości faktury nie zwalniało odbiorcy od obowiązku terminowej zapłaty (§ 9 ust. 9 umowy).

Tym niemniej zarzuty pozwanych dotyczące wysokości wystawionych faktur VAT, podnoszone przez pozwanych po raz pierwszy w niniejszym procesie, są nieuzasadnione. Przede wszystkim zauważyć trzeba, że zarzuty te dotyczą wyłącznie nieprzedłożenia przez powódkę odczytów liczników za objęty sporem okres. Zważyć jednak trzeba, że wystawione przez powódkę faktury obejmują nie tylko należności obliczone wg wskazań liczników, ale także opłaty stałe, wobec

których pozwani nie odnieśli żadnych zarzutów. Z kolei jeżeli chodzi o należności objęte wskazaniem liczników, to pozwani - jak już wspomniano wcześniej - nie złożyli żadnej reklamacji przewidzianej umową, w szczególności reklamacji opisanej w § 11 ust. 2 pkt b, gdzie przewidziano reklamację z tytułu przyjęcia do rozliczeń błędnych odczytów wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Jednakże roszczenie powódki, zgodnie z umową, co ponownie należy podkreślić, nie wymagało przedstawienia przez powódkę pozwanym odczytów wskazań licznika, a jedynie przedstawienia faktury VAT.

Dodatkowo, niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że o tym, iż faktury VAT załączone do pozwu w niniejszej sprawie nie budzą wątpliwości co do wysokości kwot na jakie zostały wystawione (w szczególności zawierają prawidłowe naliczenia opłat objętych wskazaniem liczników) można domniemywać na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że z rachunku bankowego spółki cywilnej prowadzonej przez pozwanych uiszczona została należność za fakturę numer (...) z dnia 28 lutego 2013 r., za którą wspólnicy spółki cywilnej zapłacili w trzech ratach: dnia 3.07.2013 r. kwotę 2.368,66 zł, dnia 15.07.2013 r. kwotę 2.000 zł, dnia 3.12.2013 r. kwotę 2.000 zł. Z powyższego wynika, że faktura ta została wystawiona na kwotę co najmniej 6.368,66 zł. Należności za kolejne miesiące, objęte załączonymi do pozwu fakturami VAT, opiewają na podobne kwoty. Należy więc domniemywać, że miesięczna opłata za energię elektryczną w lokalu prowadzonym przez pozwanych oscylowała w granicach między 6000-7000 zł, w większości przypadków wynosiła około 6.300 zł. Na takie kwoty zostały wystawione załączone do pozwu faktury VAT, obejmujące należności za miesiące od kwietnia 2013 do lutego 2014 r. Żądaniem pozwu objęta jest również faktura obejmująca należność za marzec 2014 r. oraz ostatnia w kolejności faktura, obejmująca należność za 3 dni kwietnia 2014 r. (okres 31 marca 2014 - 3 kwietnia 2014 r.) Jak już wskazano w części uzasadnienia obejmującej stan faktyczny powódka załączyła do akt sprawy wydruk ze strony internetowej wskazujący na to, że prowadzony przez pozwanych lokal został zamknięty z dniem 9 marca 2014 r., po tym okresie miał być prowadzony w lokalu remont (karta 152). Należność za energię elektryczną za miesiąc marzec jest odpowiednio mniejsza od należności za wcześniejsze miesiące i wynosi 3.507,76 zł, co koreluje z dowodem w postaci informacji o zamknięciu lokalu przez pozwanych i jednocześnie czyni wiarygodnymi kwoty, na które opiewają załączone do pozwu faktury VAT (skoro bowiem pozwani płacili miesięcznie należność za energię elektryczną w kwotach rzędu 6.300 zł przy lokalu prosperującym, to można domniemywać, że w przypadku zamknięcia w połowie miesiąca lokalu należność obejmująca naliczenia wg liczników ulegnie zmniejszeniu mniej więcej o połowę, przy takiej samej wysokości opłat stałych). Z kolei ostatnia faktura, wystawiona za 3 dni kwietnia na kwotę 222,91 zł, obejmuje odpowiednio zmniejszone opłaty stałe (co do których pozwani nie podnosili żadnych zarzutów), jak i odpowiednio niższe należności naliczone wg wskazań liczników.

Tym samym cały zgromadzony materiał dowodowy pozwala domniemywać, że powódka wystawiła faktury na prawidłowe co do wysokości kwoty. Mając na uwadze powyższe przyjąć trzeba, że zarzuty pozwanych, sprowadzające się do nieprzedłożenia przez powódkę dowodów w postaci pomiarów licznika za objęty żądaniem okres, przy jednoczesnym braku ze strony pozwanych przewidzianych umową reklamacji, nie mogą prowadzić do oddalenia powództwa.

Dochodzone przez powódkę roszczenie, obejmujące należność za dostarczoną energię elektryczną, w stosunku do pozwanych solidarnie T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) zostało zatem wykazane co do zasady i co do wysokości.

Linia obrony pozwanych opierała się – poza zarzutem niewykazania roszczenia – na zarzucie przedawnienia roszczenia powódki. Pozwani wywodzili przy tym, że przedawnieniu uległo roszczenie powódki oparte na fakturach: WO- (...) za luty 2013 r., płatna dnia 20.03.2013 r. (z której powódka dochodzi 2.368,66 zł), WO- (...) na kwotę 6.140,74 zł za maj 2013 r. płatna dnia 20.06.2013 r. (z której powódka dochodzi 2.000 zł); WO- (...) na kwotę 6.500,18 zł za czerwiec 2013 r. płatna dnia 22.07.2013 r. (z której powódka dochodzi 5.000 zł); WO- (...) na kwotę 6.899,14 zł za lipiec 2013 r. płatna dnia 21.08.2013 r.; WO- (...) na kwotę 7.166,37 zł za sierpień 2013 r. płatna dnia 20.09.2013 r.; WO- (...) na kwotę 6.221,39 zł za wrzesień 2013 r. płatna dnia 21.10.2013 r.

Zastosowanie w tym zakresie znajduje art. 554 k.c., zgodnie z którym: roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia

prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Tym samym roszczenia powódki z tytułu sprzedaży energii elektrycznej pozwanym ulegały przedawnieniu z upływem dwuletniego terminu.

Początek biegu przedawnienia określał w niniejszej sprawie art. 120 § 1 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zastosowanie znajduje w niniejszej sprawie zdanie drugie cytowanego przepisu, za datę wymagalności należało przy tym uznać datę wskazaną przez powódkę w tym charakterze na fakturach VAT, bowiem najwcześniejszym możliwym terminem, w którym powódka mogła podjąć czynność w postaci doręczenia pozwanym faktury, jest dzień jej wystawienia.

Wobec powyższego należało stwierdzić, że skoro pozew złożono dnia 21 października 2013 r., dwuletniemu terminowi przedawnienia z art. 554 k.c. uległy roszczenia powódki oparte na fakturach :

WO- (...) z której powódka żąda 2.368,66 zł za luty 2013 r., płatna 20.03.2013 r.

WO# (...) z której powódka żąda 2000 zł za maj 2013 r. płatna 20.06.2013 r.; WO# (...) z której powódka żąda 5000 zł za czerwiec 2013 r. płatna 22.07.2013 r.; WO# (...) na kwotę 6.899,14 zł za lipiec 2013 r. płatna dnia 21.08.2013 r.; WO# (...) na kwotę 7.166,37 zł za sierpień 2013 r. płatna dnia 20.09.2013 r.

Wbrew stanowisku strony pozwanej nie uległo przedawnieniu roszczenie z faktury WO# (...) na kwotę 6.221,39 zł za wrzesień 2013 r., płatnej dnia 21.10.2013 r. Faktura stała się bowiem wymagalna z dniem 21 października 2013 r., w związku z czym bieg terminu przedawnienia tego roszczenia rozpoczął się z dniem 22 października 2013 r. (art. 111 § 2 k.c.) oraz upłynął z dniem 22 października 2015 r. (art. 112 k.c.). Zgodnie zaś z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Bez wątpliwości czynnością taką (tj. dokonaną przed sądem i przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia) jest wniesienie pozwu. Skoro zatem powódka wniosła pozew dnia 21 października 2015 r. (a zatem zanim upłynął ten dzień i jednocześnie termin przedawnienia roszczenia z faktury WO# (...)) jej roszczenie w tym zakresie nie uległo przedawnieniu.

W związku z powyższym na rzecz powódki od pozwanych solidarnie T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) należało zasądzić łącznie kwotę 41.286,49 zł, stanowiącą sumę należności wskazanych w fakturach: WO# (...), WO- (...), WO- (...), WO- (...), WO- (...), WO# (...), WO- (...) i WO- (...).

Niezasadne okazało się natomiast w części roszczenie powódki o zapłatę odsetek, zarówno skapitalizowanych przez powódkę na dzień wniesienia pozwu, a liczonych od kwot wskazanych w przedłożonych fakturach, jak również odsetek wskazanych w objętych żądaniem pozwu należnościach z tytułu wystawionych not odsetkowych (tj. noty nr 05638/13 na kwotę 307,79 zł, dotyczącej faktury (...), płatnej dnia 20.12.2013 r.; noty nr 06153/13 na kwotę 395,53 zł, dotyczącej faktury (...), płatnej dnia 27.01.2014 r.; noty nr 00836/14 na kwotę 429,46 zł, dotyczącej faktury (...), płatnej dnia 28.03.2014 r.).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłanką naliczenia odsetek jest zatem wykazanie, iż dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Nie ma przy tym znaczenia, czy opóźnienie to było zawinione (zwłoka), czy też niezawinione.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia, iż pozwani opóźnili się z zapłatą należności z faktur (...), których dotyczyły noty odsetkowe o numerach odpowiednio (...), (...) i (...). Powódka tymczasem nie przedstawiła żadnych dowodów w tym zakresie. Powództwo należało zatem oddalić w zakresie roszczenia o zapłatę kwot wskazanych w notach odsetkowych, jak również w zakresie dalszych odsetek od tych kwot.

Co do dochodzonych przez powódkę skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu odsetek od wystawionych, a wyżej wymienionych, faktur VAT, na których opierało się roszczenie powódki o zapłatę należności głównej, oraz dalszych odsetek liczonych od kwoty 76.728,24 zł od dnia 22 października 2015 r. (dnia następującego po dniu wniesienia pozwu), wskazać trzeba, że również i to roszczenie w przeważającej części okazało się niezasadne. Jak już bowiem wskazano we wcześniejszej części rozważań powódka nie wykazała w jakich datach doręczała faktury VAT pozwanym. W związku z tym należało uznać za nieudowodnione roszczenie o zapłatę odsetek od dnia następującego po wskazanym w fakturze dniu wymagalności w sytuacji, gdy nie zostało wykazane, w jakiej dacie każda kolejna faktura została pozwanym doręczona. Powódka nie wykazała zatem rozmiaru opóźnienia pozwanych w zapłacie należności z tytułu wystawionych faktur.

Biorąc zaś pod uwagę, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym (uregulowanym przepisami art. 505²⁸-505³⁹ k.p.c.) za datę doręczenia faktur należało przyjąć dopiero dzień 7 czerwca 2015 r., kiedy to pełnomocnikom pozwanych doręczono odpisy pisma pełnomocnika powódki z dnia 25 marca 2016 r., do którego załączone były poświadczona kopie spornych faktur (por. elektroniczne potwierdzenia odbioru: karta 108a-108b). Nawiązując do tego, iż zgodnie z § 9 ust. 4 umowy nr (...) termin wymagalności faktury miał być nie krótszy niż 10 dni, a pozwani byli zobowiązani do zapłaty należności po otrzymaniu faktury, należało uznać, iż roszczenie powódki stało się wymagalne najpóźniej dnia 17 czerwca 2016 r. W związku z tym odsetki z art. 481 § 1 k.c. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie – stosownie do art. 481 § 2 k.c. – liczone od kwoty 41.286,49 zł, należą się powódce od pozwanych solidarnie począwszy od dnia 18 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd opierał się przede wszystkim na dowodach z przedłożonych przez powódkę dokumentów, a także innych dowodach w postaci wydruków faktur, wydruków z (...) oraz ze stron internetowych, do których stosuje się odpowiednio w przy ich ocenie przepisy o dowodzie z dokumentu - art. 308 § 2 k.p.c. (pозwani bowiem nie przedłożyli żadnych dowodów). Przeprowadzone dowody z dokumentów i wydruków w niniejszej sprawie nie były przy tym kwestionowane przez pozwanych co do swojej autentyczności.

Część faktów była przy tym między stronami niesporna, z kolei część faktów wskazywanych przez stronę powodową Sąd uznał za przyznane przez pozwanych na podstawie art. 230 k.p.c. Pozwani co części faktów (w szczególności co do tego, że nie wnosili reklamacji od otrzymywanych faktur, że zakończyli działalność (...) dnia 9 marca 2014 r., że od grudnia 2012 r. faktury były oparte na odczytach zdalnych - to jest elektroniczne urządzenie kontrolno pomiarowe przesyłało bezpośrednio dane o zużyciu energii) nie wypowiedzieli, ani im nie zaprzeczyli. Pozwani T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) nie kwestionowali przy tym solidarności biernej po swojej stronie, jak również swojej biernej legitymacji w sprawie.

Zaznaczenia wymaga przy tym, iż zaprzeczenie przez stronę wszystkim wyraźnie nie przyznanym okolicznościom nie jest wystarczające, aby uchronić się przed zastosowaniem art. 230 k.p.c. Do takich wniosków doszedł m.in. Sąd Najwyższy wyroku z dnia 9 lipca 2009 r. (III CSK 341/08), gdzie Sąd ten wyraził pogląd, iż "nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozwem przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej". Co więcej takie zaprzeczenie narusza dobre obyczaje procesowe, o których mowa w art. 3 k.p.c. Zgodnie bowiem z brzmieniem tego przepisu strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Wskazać też trzeba, że Sąd nie dopuścił zawnioskowanego przez powódkę dowodu z zeznań reprezentanta (...) sp. z o.o. na okoliczność dokonywania odczytów liczników zużycia prądu przez powódkę, albowiem okoliczność ta została w sprawie już dostatecznie wyjaśniona (stosownie do art. 217 § 3 k.p.c.), a nadto w ocenie Sądu dowód ten byłby nieprzydatny dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Powódka nie wniosowała bowiem o przesłuchanie w charakterze świadka pracownika wskazanej spółki, który odpowiadał za odczyty liczników, lecz jej reprezentanta, w przypadku którego wątpliwe jest, czy posiadałby on wiedzę dotyczącą sprawy. Ponadto powódka nie wskazała z imienia i nazwiska żadnego konkretnego świadka. Sąd uznał również, że zbędne było zwrócenie się do Urzędu Skarbowego z pytaniem w zakresie składanych przez pozwanych deklaracji podatkowych w zakresie tego, czy koszty energii elektrycznej zostały przez nich wskazane jako koszty uzyskania przychodu, abstrahując od tego, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują takiej czynności procesowej.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. 105 § 1 i 2 k.p.c., art. 100 i art. 98 § 1 k.p.c. określając jako zasadę zasądzenia kosztów procesu zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy oraz pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie i stosunkowe rozdzielenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia. Pozwany J. K. wygrał przy tym sprawę w całości, a powódka w stosunku do niego przegrała w całości, z kolei pozwani solidarnie T. B. (1), B. Ł. i K. K. (1) wygrali sprawę w 46%, zaś powódka w stosunku do nich wygrała w 54 %